

Hei, Timotei!

Când i s-a spus că e liber, dar că instituția ce-l ocrotise până atunci nu-i putea asigura pe mai departe existența, a fost cea mai bucuroasă zi de până atunci, nu fericită, pentru că băiatul, acum adult, ce devenise stăpân pe viața și neajunsurile ei, nu știa ce înseamnă acea stare. Anii de până atunci cenușii și spăimoși au curs la fel unul cu celălalt și singura lui mare, importantă, ba chiar vitală grijă, era să fie cât mai puțin observabil. Căuta cotloane cât mai ascunse, unde furia supraveghetorilor ori a băieților mai mari să nu ajungă, ori dacă nu se putea altfel să-l atingă mai puțin dureros. La masă stătea cu coatele lipite de corp să nu atingă vreun vecin, în dormitor cu pătura trasă peste el își păzea până și respirația, ce nesupravegheată, sforăitoare ori bolborosită, ar fi putut enerva pe cineva. Acolo, unde trăia el, scânteia furiilor nestăpânite se aprindea din orice nimic. Toți aveau o durere interioară, ce trebuia să-și găsească o supapă prin care să erupă, altfel plezneau fierea în ei, îi inunda, înăbușindu-i. Îi venea și lui să dea în orice întâlnă în cale, să strige, să urle, dar sunetul s-ar fi lovit de alte piepturi la fel de înfuriate, iar impactul bumerangului l-ar fi putut nimici. Preocuparea aceasta de a se ascunde i-a consumat lui Timotei o mare parte din energia ce-ar fi putut degenera oricând în violență.

În orfelinat învățase câte ceva din mai multe meserii. Dar toate presupuneau munca în echipă. Nu se simțea în stare să lucreze cot la cot cu alții, vroia să ia viața în piept pe cont propriu. Deocamdată nu știa cum s-o apuce, dar era sigur că Ocrotitorul nu-l va părăsi la greu. Dar l-a încercat pe măsura credinței. A răbdat foamea, frigul, frica, umilinta, până într-o zi când în fața celei mai frumoase case din câte văzuse până atunci, un gard viu amenința să-i anuleze fațada și să lipsească de lumină acea zidire armonioasă, emoționantă la privit. Timotei, care n-a avut niciodată o casă a lui, încerca să-și închipuie cine o locuiește, ce privilegiați ai sorții se bucură de încăperile ei spațioase și de grădina nesfârșită. O măsura cu pașii în închipuire, încercase s-o cuprindă cu vederea din toate unghiurile, atât cât se lăsa observată printre celelalte clădiri învecinate. După multe zile în care și-a rotunjit în gând câteva propoziții de adresare, a bătut în poarta mare și grea, în care un cerc, reprezentând gura unui leu din bronz apăsător pe metalul gros dădea alarma că un străin vrea să vorbească celor din cetate. N-a fost nimeni interesat să afle cine-i cel din afara ei. Își ridicaseră podurile ca în străvechime și s-au retras în interioare luxoase, într-o penumbră odihnitoare. Așa își explica Timotei înălțimea aceluia gard verde, pe care, acum, după mai multe încercări reușite, știa să-l molcomească din creștere, ocrotindu-l.

A înțeles că nu e dorit și s-a îndepărtat încet, dar s-a întors imediat pentru a arunca o ultimă privire casei. Vroia să-i pecetluiască imaginea sub pleoape fotografică cu fotografică. Cu capul mult dat pe spate își lăsa privirea să alunece peste cele două coloane impunătoare în vârful cărora două cariatide susțineau grațios acea minunăție arhitectonică. Un balconaș, cochet, în fapt o dantelărie din fier forjat negru, ce contrasta elegant cu albul fațadei, era mărginit de ferestre largi, înalte. În ochiul lor limpede se

oglindeau trei fețe identice, zâmbitoare. Timotei își lăsa pleoapele să-i acopere vederea. Fierbințeala acelei zile, privirea lui mai mult decât concentrată îi jucau, fără îndoială, feste. Se așeză pe bordura trotuarului, întorcând spatele vilei, convins că atunci când o va privi din nou cei șase ochi, ce-i măsurau cu amuzament alcătuirea, vor fi dispărut. Nu, erau tot acolo. Singurul lucru sănătos ce-l putea încerca era să plece. Imediat! O porni în susul străzii. Se auzi strigat de trei voci feminine, ce-l îndemneau să se întoarcă și să încerce din nou poarta. Era deschisă. A pătruns emoționat în curtea acelei case, pe care n-a mai părăsit-o multă, prea multă vreme poate, devenind cu timpul parte din ea, ca mușchiul verde întunecat, ce începea să acopere înspre nord. N-a uitat niciodată prima întâlnire cu celebrele triplete Beatrice, Bianca și Briana. Semănau ca trei picături de apă și pentru ca să fie totală confuzia se strigau între ele „Beby”. - Ce știi să faci? I-au întrebat într-un glas. Stătea pe un scaun împletit, de grădină, în fața a trei doamne trecute de prima tinerețe, așezate pe o canapeluță împletită și ea, acoperită cu numeroase perne, într-o filigorie cochetă, înconjurată de arbuști cu flori de diverse culori, aromând aerul acelei zile de vară târzie, tăcut ca peștele, uimit, nevenindu-i să creadă că trăiește aievea acea întâmplare. Doamnele au repetat întrebarea cu bunăvoință și într-un târziu Timotei a prins glas și privindu-le pe rând în ochi a răspuns: - Mi-ar plăcea să îngrijesc grădina. N-a aflat niciodată cine se ocupase de ea până la venirea lui și de ce plecase din raiul acela, a înțeles repede că cele trei doamne nu erau dispuse să se confeseze pe marginea niciunui subiect. Dacă ar fi fost să așeze pe frontispiciul acelei case un cuvânt care s-o definească acela ar fi: „tăcere”. Beatrice, Bianca și Briana erau fetele târziu ivite pe lume ale soților Barbu. El, general de armată, ea o fată cu o educație aleasă dintr-o familie aristocrată, ce-a înălțat acea minune de casă, cu un teren generos în juru-i, din care mai târziu, s-au vândut parcele, așa se face că în locul parcului imens de altădată, vila se îngemăna acum doar cu acea grădină, nesfârșită în ochii lui Timotei și pe care a luat-o în ocrotire ca pe un dar trimis de Cel de Sus. El, care stătuse mai mult prin cotloane de frica oamenilor, avea acum un spațiu imens, pe care-l măsură zilnic cu piciorul, vorbind însuflețit arborilor, tufelor, florilor. De la o vreme vorba s-a transformat în șoaptă de teamă ca nu cumva să pară un ciudat și să intre în dizgrația celor trei domnișoare. - Mai corect spus domnițe, a preciza una dintre cele trei Beby. - Da, da, au completat celelalte două. Până când nopțile au devenit mult prea răcoroase pentru un somn în aer liber, Timotei a rămas singurul ocupant al filigoriei. Apoi domnițele, care s-au obișnuit repede cu prezența lui în vilă, i-au găsit un adăpost în demisolul ei. N-au întrebat niciodată de unde venea și al cui era. - Te uitai la vilă ca și când te-ai fi întors în sfârșit acasă dintr-un cumplit război. Asta ne-a plăcut.

- Da, da, ne-a plăcut, veni ecoul din direcția celorlalte două. În cea mai spațioasă încăpere a demisolului și-a amenajat un dormitor cum nu visase vreodată. Canapele, fotolii, măsuțe, paturi ușor uzate, sau doar demodate pentru gustul stăpânilor, au intrat în folosința lui exclusivă. Casa avea încălzire proprie, așa încât cel mai de jos nivel era și el primitiv și destul de luminos. De două ori pe săptămână intrau pe poarta mare, încărcăți ca două cămile, soții Evu. Așa-i strigau domnițele. N-a știut niciodată numele lor adevărat. Timotei presupunea că numele mic al doamnei bucătărese era Eva și cunoscând obiceiul domnițelor de a uniformiza totul, îi spuneau soțului Evu. Tot ce era necesar în casă, de la cuie la alimente, intra în atribuțiile domnului Evu. Nu mult după sosirea lui Timotei la vilă a fost încunostințat de către una dintre Beby că: - De azi înainte vei prelua îndatoririle domnului Evu, pe lângă grija pentru grădină. - Da, da, au întărit celelalte două. O vecină vioaie și gureșă cu care s-a intersectat de câteva ori la cumpărături, bucuroasă că a întâlnit în sfârșit un intrus în acea cetate, de unde spre marea ei mâhnire nu venea nicio veste, i-a spus în grabă, aproape înghițindu-și vorbele, povestea celebrelor triplete, ținându-l pe Timotei între două rafturi, enervată de nerăbdarea acestuia de a se îndepărta de sursă. - Sunt cea mai credibilă sursă în privința lor, locuiesc gard în gard cu ele. Uite, pe scurt, ce s-a întâmplat.

Soții Barbu ajunseseră la o vârstă la care nu mai sperau să aibă copii. Dar și-i doreau. Au plecat în străinătate, nimeni n-a aflat unde și s-au întors cinci suflute. Tripletele erau bine păzite. Eu le mai vedeam prin micile spărturi din gardul viu. Generalul, obișnuit cu disciplina și secretul militar, nu lăsa să scape nimic în afară. Cum și ce se întâmpla în grădina lor era o taină bine păzită. Cineva le plimba pe fetițe la ore bine stabilite în curtea largă. O singură femeie, bucătăreasă și bonă în același timp, se bucura de încrederea totală a soților Barbu. În curtea și grădina casei lucrurile se întâmplau mereu la fel, neinteresante de aceea la privit și am abandonat spectacolul. Așa se face că noi toți am fost surprinși când le-am văzut în sfârșit pe cele trei fete. Erau domnișoare în toată regula, fuseseră la studii în străinătate, au absolvit Conservatorul la Paris. Dar acea primă apariție a fost șocantă de-a dreptul. Toate trei erau îmbrăcate în negru.

Părinții lor, care după câte am aflat după aceea, le vizitau des pe fete la Paris, și-au găsit acolo sfârșitul într-un accident de mașină. Armata s-a îngrijit de aducerea și înmormântarea lor în țară, în mare secret, așa cum și-ar fi dorit, fără îndoială, generalul. Și de atunci tripletele trăiesc aici, în casa asta mare, fără grija zilei de mâine, au moștenit mari averi de pe urma părinților, ai noroc că te-au primit în vila lor. Cum te împaci cu ele? Timotei și-a dus degetul la gură, sugerând vecinei că secretele acelei case vor rămâne și de acum încolo de nedezlegat. Femeia i-a aruncat o privire nu numai dezamăgită, dar și disprețuitoare și a avut grijă să-l ocolească ori pe unde îl întâlnea. Deși plecat de mult la cele veșnice Generalul întronase o disciplină autoconsimțită de către cele trei locatari ale casei părintești. Zilele se desfășurau întotdeauna la fel. Dimineața devreme venea doamna Eva care pregătea micul dejun într-o bucătărie spațioasă la parterul casei, după care bucatele erau duse pe tăvi mari de argint în sufrageria generoasă și ea de alături. În timp ce domnițele, cum le plăcea să li se spună, savurau micul dejun, doamna Eva aranja și aerisea dormitoarele, apoi pregătea prânzul din alimentele aduse de Timotei, ce vizita zilnic magazinele învecinate, dar și piața din centrul orașului, unde legumicultori din zone apropiate vindeau produse proaspete plăcute nu numai la gust ci și la privit. Nimic din ceea ce îi revenea ca obligație în acea casă nu i se părea greu de dus la îndeplinire, dimpotrivă, se simțea nu numai util dar și solidar cu acea zidire și cu ocupantele ei. Știa că nu va face nicicând parte din familie, dar o susținea cu toate puterile lui, bucuros că-și găsisse un rost și un loc în lume. Se obișnuise cu vorba puțină, avea în acest sens un bun antrenament exersat zilnic la orfelinat, iar discreția-i devenise și ea, acolo, a doua natură. S-a simțit de aceea de-al casei chiar de a doua zi a șederii lui în impunătoarea vilă. Domnițele erau taciturne, dar binevoitoare. În casă se vorbea puțin și se cânta tot timpul. La primul etaj, cu o largă deschidere, pe lângă cele trei dormitoare, ce fuseseră cândva camerele fetițelor, se mai aflau trei saloane, fiecare dotate cu câte un pian, la care Beatrice, Bianca și Briana cântau zilnic, la aceleași ore, ca niște studente conștiincioase în pregătirea unor mari recitaluri, ce nu veneau niciodată și nici nu și le doreau. Cântau pentru sufletul lor, dar și pentru că le intrase în obișnuință exercițiul îndelungat din vestitul Conservator parizian.

În afară de Timotei în casă nu călca picior de bărbat. - Doamna Eva în casa asta e interzis bărbaților, după cum se vede, mă mir că eu sunt tolerat aici. - Un singur bărbat în afara Generalului s-a bucurat de afecțiune între aceste ziduri groase. Eu nu l-am cunoscut, am aflat că-l chema Boris și că era un vestit violoncelist, iubitul din studenție al uneia dintre cele trei domnițe. Nu știu exact cum s-a întâmplat, dar la un moment dat celelalte două s-au substituit aleasei fără ca Boris să-și dea seama. Apoi, pe nu știu ce căi, s-a aflat de acea înșelăciune, considerată astfel de către bărbat, care s-a și retras din relație, pentru că niciuna n-a recunoscut niciodată fapta. Au suferit însă toate trei, una, nu se știe care, pentru că avea sentimente puternice pentru violoncelist, celelalte două pentru că au fost oarecum

demascate dar și pentru că și-au dat seama că le este imposibil să nu împartă între ele tot ce au, inclusiv un bărbat. Erau însă fiicele Generalului, corecte și loiale în forul lor interior, așa încât au hotărât să nu mai încerce niciodată o asemenea experiență. Câteodată mai vine pe aici un bătrân profesor de pian, ce aduce la înfățișare cu defunctul lor părinte și domnițele îl primesc cu vădită afecțiune, pe care de fiecare dată oaspetele o întoarce gazdelor, interpretând măiastru piese celebre spre desfătarea doamnelor. - Vorbiți frumos doamnă Eva. Cum? De unde? - Din cărți. Cele mai multe din biblioteca Generalului cu învoirea celor din casă. Într-adevăr în cabinetul Generalului mobila masivă de nuc era dominată de o bibliotecă, ce urca până aproape de plafon, adăpostind cărți din numeroase domenii, cu precădere tratate de istorie, dar și beletristică, albume de artă, serii complete ale unor reviste ce-și încetaseră de mult apariția, colecții de ziare îngălbenite de vreme. Deși mai mult cazonă la prima vedere, citind cotoarele cărților soldățește așezate în rafturi, cele mai multe după format, ceea ce dădea un aer sever întregii încăperi, șirul lor se întrerupea uneori, ca și când cineva ar fi mers cu un pas ștregăresc pe alătura de cadența ritmică bătută hotărât. Erau cărțile doamnei General, de dragoste, albume de artă decorativă, de cusături alese, reviste de modă, de cosmetică, dar și multe altele cu tematică religioasă, de care se sprijineau iconițe, cele mai multe sfințite la mănăstiri.

Timotei a intrat o singură dată în acea cameră, atunci când a fost rugat să înlăture o pată de igrasie ivită nu se știe când și s-o aducă la albul dominant al încăperii. Devenise om bun la toate, repara, zugrăvea, recondiționa mobilă veche, vopsea, era mai îndemânat decât se știa, bucuros să se afle în treabă, mai ales când rezultatul obținut aducea o lumină recunoscătoare pe obrazul domnițelor. Beatrice, Bianca și Briana erau mereu nedespărțite, cu aureole întrepătrunse, lipite parcă una de cealaltă precum în viața intrauterină, absolut identice. Nu doreau cu niciun chip să fie altfel. Părul șaten în tinerețe, acum împestrițat cu fire albe, îl purtau drept, lins, până la baza gâtului. Aveau haine de aceeași culoare și același croi, încălțări identice, făceau aceleași gesturi, erau toate una și aceeași Beby. Garderoba lor intra în grija doamnei Eva, care comanda, din timp, acolo unde se putea, câte trei, mereu câte trei articole din cele trebuitoare domnițelor Barbu. Cu același timbru vocal și același pas molcom, măsurat, nu știai niciodată cine te strigă, așa încât Timotei răspundea de fiecare dată „da, domniță” și se adresa lor în același fel. O singură dată s-a întâmplat că una dintre ele l-a somat să-i spună pe nume și Timotei, pe care-l trecuseră toate apele, stătea prost în fața femeii, rugând-o să-l ierte că nu știe, dar dacă-i spune numele îl va ține minte tot restul vieții. S-a trezit brusc din acel coșmar, ușurat că în realitate nu l-a pus nimeni într-o asemenea rușinoasă încurcătură, dar le-a privit din acea dimineață cu patru ochi pe stăpâne, sperând să găsească un indiciu în mimica feței, în limbajul corpului care să le deosebească cu un zâmbet, cu o ridicare de sprânceană. Zadarnic! Apele vieții lor liniștite s-au tulburat într-o noapte atât de mult încât Timotei s-a simțit smuls dintre valuri și aruncat departe într-un pustiu, în care vedenii din viața lui spăimoasă de copil îl amenințau, înăbușindu-l.

Fragment din romanul „ Portret în penumbră”, Editura Risoprint, Cluj-Napoca, 2019